

Komplexní jazykový rozbor 12 – příloha pro práci studentů

Kterak ožila válka v Jeseníkách

Známý britský novinář a spisovatel Chris Ayres našel v tajném šuplíku nenápadný, starý diář v kožených deskách.

Byl z války. Z roku 1940.

V kolonce pro každý den byla vždy jediná věta plnicím perem, nanejvýš dvě. A Chris hned dostal nápad – začal ony dvaasedmdesátileté zápisky publikovat na Twitteru, který od uživatelů vyžaduje stručnost.

Stručnost, kterou jeho dědeček, britský válečný řidič Ross Selkirk Taylor, evidentně ovládal.

Až do května 1940 to byla pro dědu celkem pohodová válka – řídil náklad'ák a posílal roztoužené dopisy své Flo. Dvacátého byl ovšem zatčen při bitvě o Francii. Na rozdíl od mnoha kamarádů přežil, a tak začala jeho nedobrovolná pouť po pracovních táborech, která se brzy zastaví v Jeseníkách.

Po válce začal odsun původního obyvatelstva a v kraji se změnilo všechno včetně jazyka.

V září roku 1946 byla rodina Vilmy Pupové připravena na odsun v dobytčácích, skončila by nejspíš někde u Stuttgartu. Ale v předvečer odjezdu se na shromáždění objevil polesný ze Žulové a měl v ruce ministerské razítko, že prý si rodinu Vilmy může nechat, protože v lese najednou nemá kdo pracovat.

Český polesný jménem Jílek je ochránil před nejhoršími bandity.

Dnes už je v Jeseníkách každému jedno, kdo má národnost českou, kdo německou, kdo rumunskou nebo řeckou. Na válku se zapomíná, tím spíše na zajatce ve zdejších pracovních táborech.

Jenže pak najednou přijede jakýsi anglicky mluvící novinář se starou fotografií, a...

„Všechno mi ožilo před očima,“ vzpomíná Vilma.

A Chris Ayres? „Myslím, že se tam nahoře musel děda dost smát, když jsem úplně náhodou potkal Vilmu, které děda kdysi obvázal nohu.“